

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 239/2015-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej [REDAKČIA] [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S/244/2014-127 z 21. mája 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] odmieta ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia

základného práva zaručeného v čl.46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S/244/2014-127 z 21. mája 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako orgán štátnej správy, ktorý je podľa zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu“) všeobecným orgánom trhového dozoru v ochrane spotrebiteľa na vnútornom trhu, vykonala 15. marca 2013 kontrolu v sídle spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pre účely odobratia zmlúv o spotrebiteľských úveroch na ich následné posúdenie. Následne sťažovateľka 28. júna 2013 vykonala opätovnú kontrolu, v rámci ktorej bol na základe predložených materiálov posúdený súlad zmluvných podmienok so všeobecne záväznými právnymi predpismi a vyhodnotené dodržiavanie povinností veriteľa vyplývajúcich zo zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 21. mája 2014 č. k. 2 S/244/2013-127, právoplatným 26. júna 2014, zakázal sťažovateľke „pokračovať v kontrole vnútorného trhu vykonávanej u navrhovateľa ([REDAKOVANÉ], pozn.) začatej dňa 15. 03. 2012 (správny rok 2013, pozn.), v rámci ktorej odporca (sťažovateľka, pozn.) vykonal dňa 28. 06. 2013 o 10:00 hod. prostredníctvom inšpektorov s číslom služobných preukazov 102 a 116 kontrolu v sídle navrhovateľa“.

Ako vyplýva z rozsudku krajského súdu pripojeného v prílohe sťažnosti sťažovateľky, krajský súd sa ako zásadnou zaoberal otázkou rozdelenia právomoci medzi sťažovateľkou a Národnou bankou Slovenska. Dospel k záveru, že právomoc vykonávať dohľad nad [REDAKOVANÉ], a to aj z hľadiska ochrany spotrebiteľa, prislúcha Národnej banke Slovenska.

Krajský súd podľa názoru sťažovateľky nesprávne aplikoval príslušné právne normy [zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu, zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dohľade nad finančným trhom“), zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o NBS“) do takej miery, že rozsudkom „zakladá nebezpečný precedens v podmienkach Slovenskej republiky v tom smere, že v súčasnosti (aj vzhľadom na stanovisko NBS uvedené v bode [34] a [35] tejto sťažnosti) neexistuje orgán štátnej správy, ktorý by bol oprávnený na výkon kontroly na vnútornom trhu ohľadom dodržiavania povinností ukladaných bankám zákonom o ochrane spotrebiteľa a zákonom o spotrebiteľských úveroch“, a výrazne ním zasiahol do kompetencií sťažovateľky, čím v konečnom dôsledku porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„(i) Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2 S/244/2013-120 (správne 2 S/244/2013-127) zo dňa 21. mája 2014 základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny, na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru porušené bolo,

(ii) zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2S/244/2013-120 (správne 2 S/244/2013-127) zo dňa 21. mája 2014,

(iii) vec vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave,

(iv) priznáva sťažovateľke náhradu trov konania.“

Sťažovateľka zároveň požiadala ústavný súd o odklad vykonateľnosti označeného rozsudku krajského súdu.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania (m. m. IV. ÚS 292/04).

Podľa § 3 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky. Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie, a to:

- a/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h/ Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Zo sťažnosti a z jej príloh je nesporné, že sťažovateľka ako orgán štátnej správy namietajúc síce porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tvrdí nezákonný zásah do právomoci zverenej jej zákonom, ku ktorému malo dôjsť nesprávnym výkladom a aplikáciou relevantných právnych predpisov (najmä zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, zákona o spotrebiteľských úveroch, zákon o dohľade nad finančným trhom, zákona o NBS), pričom žalovaným orgánom verejnej správy vo veci prejednanej a rozhodnutej krajským súdom nebola sťažovateľka, ale jej inšpektorát.

Ako z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, namietat porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd formou sťažnosti podanej ústavnému súdu môžu iba fyzické alebo právnické osoby.

Rovnako podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Právomoc zverená zákonom orgánu štátnej správy nie je základným právom požívajúcim ústavnú ochranu a súčasne orgán štátnej správy, hoci je právnickou osobou a je spôsobilým účastníkom súdneho konania, nie je a nemôže byť nositeľom základných práv alebo slobôd, preto ani nemôže relevantne tvrdiť ich porušenie. To, čoho sa sťažovateľka fakticky domáha, je preskúmanie označeného rozsudku krajského súdu a opätovné prehodnotenie ním vysloveného právneho názoru, ktorý krajský súd riadne, podrobne a precízne odôvodnil nielen poukazom na aplikované relevantné zákonné ustanovenia, ale aj ich logickým výkladom a usúvŕňaním.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzavrel, že sťažovateľka nie je subjektom oprávneným podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde a nenamieta porušenie svojich základných práv a slobôd, a preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní ako sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, ďalšími nárokmi v nej uvedenými vrátane žiadosti o odklad vykonateľnosti sa nezaoberal.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj dôvodov sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu pozornosti ústavného súdu neušlo, že podstatou problému v danej veci je kompetenčný konflikt medzi Národnou bankou Slovenska a Slovenskou obchodnou inšpekciou pri uskutočňovaní dohľadu voči bankám, ktoré pôsobia na finančnom trhu pri kontrole dodržiavania ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a najmä zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý podľa súčasnej právnej úpravy správny súd nie je oprávnený riešiť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015